

ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

01011, м. Київ, вул. Арсенальна, 9/11

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

Від _____ № _____

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації

*Про розгляд проекту
регуляторного акта*

Державною регуляторною службою України відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі – Закон) розглянуто проект рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (далі – НКРЗІ) «Про внесення змін до Положення про державне регулювання номерного ресурсу телекомунікаційної мережі загального користування України, які спрямовані на спрощення умов розподілу та використання номерного ресурсу» (далі – проект рішення) та проекту Змін до Положення про державне регулювання номерного ресурсу телекомунікаційної мережі загального користування України (далі – проект Змін), а також документи, що надані до них листом НКРЗІ від 23.03.2018 № 01-2118/101.

Пунктом 1 проекту Рішення пропонується унести зміни до Положення про державне регулювання номерного ресурсу телекомунікаційної мережі загального користування України (далі – Положення), затверджене рішенням Національної комісії з питань регулювання зв'язку України від 01.06.2007 № 769 „Про затвердження Положення про державне регулювання номерного ресурсу телекомунікаційної мережі загального користування України”, яке зареєстровано в Міністерстві юстиції України 20.06.2007 за № 679/13946.

Наразі, у ряді норм Положення зазначається, зокрема, необхідність отримання ліцензії на відповідний вид діяльності з надання послуг у сфері телекомунікацій.

Наприклад, відповідно до підпункту 2.1.1 Положення для отримання номерного ресурсу оператор подає до НКРЗІ із супровідним листом заяву про виділення номерного ресурсу, до якої додається завірена копія ліцензії на відповідний вид діяльності з надання послуг у сфері телекомунікацій.

Крім того, згідно із пунктом 3.2 Положення номерний ресурс виділяється оператору в межах Національного плану нумерації на умовах первинного розподілу. Право користування номерним ресурсом надається на термін дії

ліцензії на провадження відповідного виду господарської діяльності у сфері телекомунікацій без права передачі його іншим особам, крім випадків вторинного розподілу номерного ресурсу відповідно до законодавства.

Проте, Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII „Про ліцензування видів господарської діяльності” (далі – Закон № 222), серед іншого, визначає виключний перелік видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, встановлює уніфікований порядок їх ліцензування.

Так, у пункті 2 статті 21 Закону № 222 встановлено, що ліцензування діяльності у сфері телекомунікацій, передбаченої пунктом 8 частини першої статті 7 цього Закону, втрачає чинність з 1 січня 2018 року.

Разом з цим, пунктом 8 статті 21 Закону № 222 визначено Кабінету Міністрів України:

- привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;
- забезпечити приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади своїх нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом.

Зазначаємо, що відповідно до пункту 3 частини першої статті 3 Закону № 222 державна політика у сфері ліцензування ґрунтується на принципі дотримання законності шляхом того, що, зокрема, види господарської діяльності, не зазначені у статті 7 цього Закону, ліцензуванню не підлягають.

Отже, ліцензування діяльності у сфері телекомунікацій, передбаченої пунктом 8 частини першої статті 7 Закону № 222, втратило чинність з 01.01.2018.

Частиною другою статті 8 Закону № 222 встановлено, що у разі скасування ліцензування виду господарської діяльності орган ліцензування втрачає повноваження органу ліцензування, а ліцензії, видані на здійснення цього виду діяльності, вважаються недійсними.

Отже, у проекті Змін розробнику необхідно передбачити виключення з Положення норм щодо необхідності отримання ліцензії на відповідний вид діяльності з надання послуг у сфері телекомунікацій.

Поряд з цим, звертаємо увагу, що Положення потребує приведення до основних вимог дозвільної системи у сфері господарської діяльності, визначених статтею 4 Закону України від 06.09.2005 № 2806-IV „Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності” (далі – Закон про дозвільну систему).

Відповідно до частини першої статті 4-1 Закону про дозвільну систему порядок видачі документів дозвільного характеру, внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань записів про переоформлення, анулювання документів дозвільного характеру визначається Кабінетом Міністрів України.

Натомість, Законом України від 06.10.2016 № 1666 „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державної реєстрації прав на нерухоме майно та захисту прав власності» були внесені зміни до „Прикінцевих та перехідних положень” Закону України від 26.11.2015 № 835 „Про внесення змін до Закону України „Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців” та деяких інших законодавчих актів

України щодо децентралізації повноважень з державної реєстрації юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань”, яким відтерміновано до 01.01.2019 наповнення Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань відомостями про документи дозвільного характеру та передбачено, що відомості про видачу документів дозвільного характеру, продовжують вноситися та надаватися відповідно до Реєстру документів дозвільного характеру.

Згідно з частиною чотирнадцятою статті 4-1 Закону про дозвільну систему прийняття від суб'єкта господарювання або уповноваженої ним особи заяви про одержання (переоформлення, анулювання) документа дозвільного характеру здійснюється адміністратором у центрі надання адміністративних послуг (наприклад пункт 2.1 Положення).

Кабінет Міністрів України має право визначити адміністративні послуги, які за вибором суб'єкта господарювання можуть отримуватися у центрі надання адміністративних послуг, дозвільному органі.

Заява про одержання (переоформлення, анулювання) документа дозвільного характеру, що оформляється дозвільними органами, або декларація подається суб'єктом господарювання (уповноваженим ним органом або особою):

- у паперовій формі особисто або поштовим відправленням - до адміністратора;

- в електронній формі через портал електронних сервісів юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань (далі - портал електронних сервісів), оформлена згідно з вимогами законів у сфері електронних документів, - до дозвільного органу (наприклад пункт 2.1 Положення).

Частиною восьмою статті 4-1 Закону про дозвільну систему передбачено, що у разі виникнення підстав для переоформлення документа дозвільного характеру суб'єкт господарювання зобов'язаний протягом п'яти робочих днів з дня настання таких підстав подати дозвільному органу або адміністратору заяву про переоформлення документа дозвільного характеру (наприклад пункт 7.3 Положення).

При цьому, звертаємо увагу, що згідно вимог статті 1 Закону документом, який містить обґрунтування необхідності державного регулювання шляхом прийняття регуляторного акта, аналіз впливу, який справлятиме регуляторний акт на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також обґрунтування відповідності проекту регуляторного акта принципам державної регуляторної політики – є Аналіз регуляторного впливу (далі – АРВ).

У даному випадку, наданий розробником АРВ до проекту рішення містить формальний опис запропонованого ним регулювання, не є інформативним, та не відповідає вимогам Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та

відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151 (далі – Методика).

Відповідно до пункту 13 Методики результати проведення АРВ, викладаються письмово згідно з додатком 1 цієї Методики.

1. Так, у розділі I «Визначення проблеми» АРВ згідно з вимогами Методики розробник повинен чітко визначити проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, визначити причини її виникнення, оцінити важливість зазначеної проблеми, зокрема навести дані у цифровому чи кількісному вимірі, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб, визначити основні групи, на які вона справляє вплив, а також обґрунтувати, чому проблема не може бути розв'язана за допомогою ринкових механізмів та діючих регуляторних актів.

Разом з тим, в АРВ до проекту рішення розробником при визначенні проблеми, яку передбачається розв'язати шляхом державного регулювання, розробник обмежився лише словесним описом проблеми. Не наведено жодних даних у числовій формі, які б обґрунтовували наявність проблеми, її масштаб та важливість, а також не охарактеризовано та не оцінено сфери, на яких проблема має найбільший негативний вплив.

Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону, зокрема, принципу доцільності – оскільки розробником не доведена наявність проблеми, що потребує державного втручання, та не обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою її вирішення;

2. У розділі II «Цілі державного регулювання» АРВ розробник повинен чітко визначити мету державного регулювання, що має бути безпосередньо пов'язана з розв'язанням проблеми.

Натомість, в цьому розділі розробником зазначено, що проект рішення розроблено з метою спрощення умов здійснення діяльності у сфері телекомунікацій суб'єктами господарювання, які використовують номерний ресурс телекомунікаційної мережі загального користування, розширення переліку сучасних інформаційно-телекомунікаційних послуг, посилення конкуренції на ринках надання таких послуг та покращення якості надання загальнодоступних послуг на території України.

Задекларовані розробником цілі державного регулювання не відповідають проблемі, визначеній у попередньому розділі АРВ, є абстрактними та не вимірюваними. Зокрема, розробником не визначено індикаторів зменшення масштабів проблеми, що характеризувало б досягнення мети регулювання.

Таким чином, розробником порушено принцип адекватності, оскільки належним чином не обґрунтовано наскільки така форма державного регулювання відповідає вирішенню існуючої проблеми.

3. У розділі III «Визначення та оцінка альтернативних способів досягнення цілей» розробник повинен визначити всі можливі альтернативні способи вирішення існуючої проблеми та оцінити вигоди і витрати держави, населення та суб'єктів господарювання від застосування кожного з них.

Однак, розробник при визначенні альтернативних способів досягнення цілей обмежився лише текстовим описом вигод і витрат держави, населення та суб'єктів господарювання від застосування кожного з них. При цьому, під час проведення оцінки впливу на сферу інтересів суб'єктів господарювання великого і середнього підприємництва окремо кількісно розробником не визначено витрати, які будуть виникати внаслідок запровадження кожного з альтернативних способів, у грошовому еквіваленті відповідно до Додатку 2 до Методики.

В АРВ розробником не наведено жодних розрахунків витрат суб'єктів господарювання, яких вони зазнають як внаслідок впровадження проекту рішення, так і внаслідок застосування альтернативних способів досягнення цілей, що підтверджували б економічну доцільність обраного способу.

Водночас, під час аналізу заявленої розробником інформації щодо кількості суб'єктів господарювання, що підпадають під дію регулювання та питомої ваги групи у загальній кількості, було встановлено, що розрахунок структури відповідних суб'єктів розробником не було проведено, що, як наслідок, призвело до відсутності розрахунків витрат, які будуть виникати у таких суб'єктів внаслідок запровадження кожного з альтернативних способів, у грошовому еквіваленті, із застосуванням Додатку 2 або Додатку 4 до Методики.

Зазначене не дозволить в подальшому об'єктивно оцінити, наскільки обраний розробником спосіб державного втручання відповідає проблемі, що потребує врегулювання, та наскільки його застосування буде ефективним для її вирішення.

4. У зв'язку з неналежним опрацюванням попередніх розділів АРВ, у розділі IV «Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей» розробником не доведено вибір оптимального альтернативного способу з урахуванням системи бальної оцінки ступеня досягнення визначених цілей, не проаналізовано причини відмови від застосування того чи іншого способу та аргументи на користь обраного, що є порушенням принципу ефективності – забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів.

5. У розділі V АРВ «Механізми та заходи, які забезпечать розв'язання визначеної проблеми» при визначенні механізму дії запропонованого регулювання розробником не описано механізм дії запропонованого регулювання з урахуванням основних бізнес-процесів, які потрібно буде забезпечити суб'єктам господарювання для реалізації його вимог. При цьому, розробником не враховано, що механізм реалізації регуляторного акта має бути безпосередньо пов'язаний із цілями та очікуваними результатами регуляторного акту, тобто яким чином будуть діяти норми проекту рішення та якою прогнозується ситуація після набрання регуляторним актом чинності.

6. При заповненні розділу VI АРВ «Оцінка виконання вимог регуляторного акта залежно від ресурсів, якими розпоряджаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, які повинні проваджувати або виконувати ці вимоги» розробником

також не обраховано витрати органів виконавчої влади на виконання вимог регуляторного акта згідно з Додатком 3 до Методики, що не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання та держави, та чи витрати держави не є оптимальними і не містять ознак корупційних ризиків.

7. Розділ VIII АРВ «Визначення показників результативності дії регуляторного акта» заповнено з порушенням вимог пункту 10 Методики. Так, розробником не наведено всі обов'язкові показники результативності регуляторного акту (розробник обмежився лише трьома з чотирьох основних показників результативності), а саме: розмір коштів і час, що витратимуться суб'єктами господарювання та/або фізичними особами, пов'язаними з виконанням вимог акта.

При цьому, розробником наведено лише 2 додаткових показники, які безпосередньо характеризують результативність регуляторного акта, та не наведено їх прогностні значення. Зазначене є порушенням вимог Методики, яка передбачає, що слід визначити не менше ніж три кількісних показники, які безпосередньо характеризують результативність дії регуляторного акта та які підлягають контролю (відстеження результативності).

При цьому, додаткові показники, які безпосередньо характеризують результативність регуляторного акта, розробником сформульовані некоректно. Відповідно до вимог Методики ці показники повинні бути не описовими, а кількісними та вимірвальними.

Крім того, розробником не наведено прогностних показників результативності дії регуляторного акта у кількісному виразі.

Порушення розробником вимог Закону та Методики в частині визначення показників результативності та заходів з проведення відстеження результативності регуляторного акта не дозволить в подальшому належним чином провести відстеження його результативності, як передбачено статтею 10 Закону.

З огляду на викладене, за результатами розгляду положень проекту рішення та аналізу його регуляторного впливу, встановлено, що проект розроблено без дотримання ключових принципів державної регуляторної політики доцільності, адекватності, ефективності, збалансованості визначених статтею 4 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», а також вимог статті 8 цього Закону в частині підготовки АРВ з урахуванням Методики проведення аналізу регуляторного впливу, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 (зі змінами).

Враховуючи вищевикладене, керуючись абзацом сьомим частини другої статті 30 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», Державна регуляторна служба України повідомляє про невідповідність проекту рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації «Про внесення змін до Положення про державне регулювання номерного ресурсу телекомунікаційної мережі загального користування України, які спрямовані на спрощення умов

розподілу та використання номерного ресурсу» принципам державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності.

В. о. Голови Державної
регуляторної служби України

О. М. Мірошніченко